

פרשת ויגש

הפסק בקריאת שמע ושמו"ע

ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה וירא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד: (בראשית מו, כט) וכתב רש"י שיעקב לא נפל על צוארי יוסף ולא נשקו, ואמרו רבותינו שהיה קורא את שמע.

ויש להעיר למה לא הפסיק הרי קי"ל (ברכות יג, א) באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד, א"כ למה יעקב לא הפסיק את ק"ש שלו בשביל יוסף.

שואלין מפני היראה

הנה בעיקר הדין ששואלין מפני היראה נחלקו הראשונים, לפי רש"י מיירי מפני אדם שירא ממנו שמא יהרגנו, והקשו הרא"ש והרשב"א א"כ פשיטא שמותר שאין לך דבר העומד בפני פ"נ, אלא ע"כ דמיירי מיראת מי שגדול ממנו. ובשו"ע (או"ח סו, א) פסק כהרא"ש שמפני היראה היינו כגון אביו או רבו אע"פ שאין חשש פיקוח נפש, וז"ל שואל בשלום אדם נכבד, ומשיב שלום לכל אדם. ובאמצע, שואל בשלום מי שהוא ירא ממנו כגון, אביו או רבו, או מי שהוא גדול ממנו בחכמה וכ"ש מלך או אנס, ומשיב שלום לאדם נכבד ואפילו באמצע הפסוק, חוץ מפסוק שמע ישראל ובשכמל"ו שלא יפסיק בהם כלל, אם לא מפני מי שירא שמא יהרגנו. אז בשלמא לרש"י ניחא, שכאן לא היה לו ליעקב ליראות מיוסף שמא יהרגנו, אבל לפי הרא"ש קשה. ואפילו לרש"י ג"כ קשה שהרי "משיבין" מפני הכבוד, ויוסף הרי כן בכה על צווארו, א"כ למה יעקב לא "השיב". ועי' בט"ז (שם סעיף א) שהק' רק על הרא"ש וז"ל שעל פי' הרא"ש ק"ל ממה שמצינו גבי יעקב כשבא אליו יוסף לא הפסיק בק"ש, כמ"ש רש"י בחומש, והרי מצינו במקום אחר שחלק לו כבוד בשביל המלכות כדכתיב ויתחזק ישראל, ופרש"י מכאן שחולקין כבוד למלכות, וא"כ למה לא הפסיק בשמע בשבילו, ותי' דצ"ל שבפסוק הראשון היה עוסק, ובו אין מפסיקין כמ"ש השו"ע כאן. וכן כתב בביהגר"א.

עניית דברים שבקדושה בשעת ק"ש

כתב הטור (או"ח סימן סו) דלענין להפסיק לקדיש וקדושה ולברכו נחלקו בו הפוסקים, י"א אף ע"פ ששואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד, אינו פוסק דכיון שעוסק בשבחו של מקום אין לו להפסיק בשביל שבח אחר. ובסמ"ק כתב ועונין קדיש וקדושה ואמן של האל הקדוש ואמן של שומע תפלה בכל מקום, דלא גרע ממה שפוסק לשאול מפני היראה ולהשיב מפני הכבוד. וכן נפסק בשו"ע (או"ח סימן סו סעיף ג) וז"ל לקדיש ולקדושה ולברכו, מפסיק אפילו באמצע הפסוק, וכן למודים, אבל לא יאמר אלא תיבת מודים בלבד. וכתב הרמ"א די"א דאמן שעונין אחר ברכת האל הקדוש ואחר שומע תפלה יש לו דין קדושה ויוכל לענות אותם בק"ש.

ברכת רעמים

ועי' במ"א (ס"ק ה) שמה"ט אם שמע קול רעמים יפסיק ויברך. אבל עי' בהגהת הגרע"א (שם) שהעיר על המ"א מדברי התוספות (ברכות יג, ב) שכתבו שר"מ ור' יהודה הלכה כרבי יהודה דאמר אפילו באמצע משיב מפני הכבוד, א"כ נראה שמותר לענות קדיש וקדושה באמצע ק"ש **דאין לך מפני הכבוד גדול מזה**, מבואר בתוס' שרק לפי ר"י שמשיב מפני הכבוד לענות קדיש וקדושה, אבל לפי ר"מ שאינו משיב מפני הכבוד אסור לענות לקדיש וקדושה. וההסבר שעניית קדיש נחשב למשיב מפני הכבוד, ולא לשואל מפני הכבוד. א"כ תינה **עניית** קדיש וקדושה נחשב למשיב אבל ברכה על רעמים נחשב לשואל מפני הכבוד וזה אינו מותר אלא בין הפרקים. ולכן חולק הגרע"א על המ"א, ואינו מתיר אלא בין הפרקים.

קידוש לבנה באמצע קריאת המגילה

בשו"ת נודע ביהודה (מהדורה קמא - אורח חיים סימן מא) מסתפק האם מותר להפסיק באמצע המגילה בשביל לומר קידוש לבנה. ועי"ש שזן באריכות האם מגילה דינו לענין הפסקות כק"ש, ומביא דברי המ"א שמותר להפסיק בשביל ברכת רעמים, א"כ לדבריו מותר גם להפסיק בשביל קידוש לבנה. אבל מביא דברי הבכור שור (ברכות יג, ב) שתמה על המג"א דע"כ לא פליג הרא"ש על הפוסקים שלא להפסיק, כ"א בקדיש וקדושה וכל מידי דהוה דבר שבקדושה, וראיתו מהשקליא וטריא בגמרא אם להפסיק להני מילי בתפלה, אלמא דבק"ש שפיר דמי, אבל לא מטעם ק"ו, דק"ו פריכא הוא כמ"ש האוסרים, דהעוסק בשבחו של מקום אין להפסיק בשביל שבח אחר. דבשלמא מפני כבוד בשר ודם אם אינו מפסיק הוי ליה מבזה האדם הנכבד, דהא אינו עוסק בכבודו, אבל בכבוד הקדוש ברוך הוא הרי הוא עוסק בו ואין זה בזיון כלל. וכן משמע להדיא בהרמ"א שכתב דיש לענות אמן דהאל הקדוש וכו', אלמא דשאר אמן אין עונין, ולא אמרינן ק"ו הוא מכבוד בשר ודם. ואין להביא ראיה מברכת תפילין, דהתם שאני דשייך ברכת תפילין לברכת ק"ש, דתפילין חובה לק"ש הם כמ"ש הפוסקים אבל שאר ברכות לא. הרי דלדעת הבכור שור ודאי אין להפסיק בברכת ק"ש לשום דבר, ומינה דהה"ד במקרא מגילה לפי מה שמבואר דדין הפסקה במגילה כמו בק"ש. אבל לדעת המג"א דמפסיק לברכת רעמים, איכא למימר דהוא הדין לברכת לבנה, דמאי שנא.

חילוק בין ברכת רעמים לקידוש לבנה

אבל כתב הנו"ב דאולי גם המג"א מודה בברכת לבנה שאין להפסיק, דבשלמא ברכת רעמים השעה עוברת בודאי שכבר נתחייב לברך על רעם הזה, ואף אם יהיה רעם פעם אחרת ויברך אז מ"מ אין זאת הברכה חלה למפרע על הרעם שעבר, ואף אם יברך על רעם זה שוב לא יברך על השני כל זמן שלא נתפזרו העבים משום דברכה זו פוטרת להשניה, אבל אין הברכה שלאחר זמן פוטרת הרעם שכבר עבר. נמצא שברכת הרעם הוא דבר שזמנו בהול ברגע הרעם ואם לא יברך יפסיד ברכה זו, ולכן דעת המג"א שיפסיק, אבל ברכת הלבנה אין הדבר ודאי שאחר קריאת המגילה תתכסה בעבים, והרי עוד הלילה גדול. ולכן משום ספק שמא יתקשרו שמים בעבים אין להפסיק בקריאת המגילה.

עוסק במצוה

אבל בעיקר ההלכה יש לתמוה למה מפסיק באמצע ק"ש לענות קדושה וברכו וכו', הרי קי"ל

דהעוסק במצוה פטור מן המצוה. ועי' בשו"ת יבי"א (ח"א או"ח סי' ה) שבס' תורת חיים (סי' סו סק"ח) כתב באמת די"ל דלכו"ע אין חיוב להפסיק משום דעוסק במצוה הוא, ונחלקו רק אם רשאי, דמהר"ם ס"ל דאינו רשאי, והתוס' ס"ל דמותר להפסיק. ועי"ש שמוסיף דאין להקשות ממ"ש הריטב"א (סוכה כה, א) דהעוסק במצוה פטור מן המצוה, ואינו רשאי להפסיק דהוי כפורק המצוה מעליו, וא"כ האיך פסקו כאן להפסיק, די"ל דשאני הכא דתרוייהו שבחא דהקב"ה נינהו ולא הוי הפסק, דמין במינו אינו חוצץ, משא"כ בעלמא בב' מצות מוחלקים. אלא דבסו"ד מסיק דמחוייב להפסיק כאן לקדיש וקדושה, כדי שלא יהא נראה ככופר במה שהצבור עונים. ובשו"ת נשמת כל חי למהר"ח פלאג'י (סי' ד ד"ט ע"א) נשאל ג"כ בחקירה זו, דהא הוי עוסק במצוה ופטור מן המצוה, ותי' ג"כ דהוי ככופר במה שהצבור עונים.

הפסק בשמו"ע

והנה בספר הרוקח (סימן שכד) כתב שאם קורא תהלה לדוד או זמירות או יוצר או קדיש או קרית שמע אפילו באמצע הפסוק עונה עם הקהל, דקיימא לן כר' יהודה באמצע הפרק שואל מפני היראה כל שכן זה. אבל בתפלה יתפלל לפניו ולא ישתוק, דהעוסק במצוה פטור מן המצוה האחרת. הרי לן שלענין תפלה באמת כתב הטעם משום דעוסק במצוה פטור מן המצוה, וצ"ל, וכן מדויק בדבריו, שבק"ש הטעם שעונה הוא משום הק"ו דאם שואל מפני היראה כ"ש שמותר לענות דבר שבקדושה, אע"ג שעוסק במצוה, אבל בתפלה היות ואין היתר להפסיק לכבוד בשר ודם הדרא לדינא דעוסק במצוה פטור מן המצוה.

עניית אמן בשמו"ע

ולפי"ז מיישב בשו"ת צי"א (ח"ח, כג) קושיית הפרמ"ג (תיבת גמא דברים פרק י), דיעו"ש שמביא שבספר צידה לדרך כתב בשם הרמב"ן ז"ל (סה"מ מצ' ט"ו) ובקרית ספר (מבי"ט) שמצוה מן התורה לענות אמן אחר ברכת התורה ואחר ברכת המזון, משום דכתיב כי שם ה' אקרא בברכה הבו גודל לאלוקינו, וכתב דלפי"ז אם שמע ברכת התורה, מעין שלש, או ברכהמ"ז ולא ענה אמן ביטל מצות עשה מן התורה, ומחוייב לומר פ' עולה ויה"ר כאלו הקרבת עולה. אבל א"כ שואל הפרמ"ג במי שעומד בתפלה ושמע ג' ברכות אלו למה אינו מפסיק דהוה מצות עשה, ואף על גב דאין מפסיק לקדושה וקדיש זה מן התורה הוה. ולהנ"ל ניחא, שאין לו לענות אפילו על אמן שהיא מה"ת משום דעוסק במצוה פטור מן המצוה, והרי יש הרבה אחרונים הסוברים שגם עוסק במצוה דרבנן פטור ממצוה דאורייתא, ואכמ"ל.

שומע כעונה באמצע שמו"ע

כידוע נחלקו הראשונים במי שעומד באמצע שמו"ע האם מותר לו להפסיק ולכוון לצאת ידי קדיש וקדושה. תוספות (ברכות כא, ב) מביאים דברי רש"י (סוכה לח, ב) דאדם המתפלל ושמע מפי החזן קדיש או קדושה אינו יכול להפסיק ולענות עם הצבור, אלא ישתוק וימתין מעט דשומע כעונה, אבל כתב שר"ת ור"י היו אומרים דאדרבה אי שומע כעונה הוי הפסקה אם שותק. ומסיק דמ"מ נהגו העם לשתוק ולשמוע, וגדול המנהג.

ולכאורה יש לתמוה למה שותק הרי עוסק במצוה פטור מן המצוה, וכאן אין לתרץ כנ"ל משום ק"ו, דבשמו"ע אסור להשיב מפני השלום. ועי' בספר תשובות והנהגות (ח"א סי' עח) שכתב

שהיכא שהציבור עונין יחד קדושה יש איסור שלא להשתתף עמהם, שכולם עוסקים בשבחן של המקום והוא אינו משתתף. אבל עדיין צ"ע דא"כ למה אינו יכול לענות ממש, ולא רק שומע כעונה.

עוסק במצוה פטור מן הצדקה

אבל עדיין יש להעיר שאע"פ שיש כאן איסור אבל אינו אלא איסור שעובר בשוא"ת, דכידוע הק' האחרונים (ספר נחלת יעקב עה"ת פרשת ראה, והגרא"ו בקובץ שעורים בבא בתרא אות מח ועוד) לפמש"כ בשו"ת חכם צבי (סימן א') דכלל דעוסק במצוה פטור מן המצוה נאמר רק על עשה ולא על לא תעשה, א"כ למה במצות צדקה אומרים דהעוסק במצוה פטור מן המצוה, (כדאמרינן גבי שומר אבידה דהוי שומר שכר לרב יוסף, משום דמיפטר מלמיתב רפתא לעניא משום עוסק במצוה) והרי גבי לאוין לא אמרינן כלל זה, ובמצות צדקה יש שני לאוין, "לא תקפוץ ידיך" ו"לא תאמץ לבבך". ותירץ הנחלת יעקב והגרא"ו דזה שאמרינן שעוסק במצוה אינו יכול לעבור על איסור, היינו איסור שעובר בקום ועשה, אבל איסור שעובר בשב ואל תעשה כגון צדקה, שפיר נפטר ע"י עסקו במצוה. ולפי"ז ה"ה באיסור הזה שאינו אומר קדיש וקדושה עם כולם, אינו עובר אלא בשוא"ת, א"כ שפיר נפטר אם הוא עוסק במצוה אחרת. אבל יש עוד תירוצים על קושיא הנ"ל, ואכמ"ל.

ברכת כהנים באמצע שמו"ע

בשו"ת אגרות משה (אורח חיים חלק ה סימן כ) כתב שיש חיוב על כל ישראל לשמוע ברכת כהנים, ולכן מי שעומד באמצע שמונה עשרה עליו לשתוק בתפלתו ולשמוע ברכת כהנים. אבל האמן לא יענו כשאין בטוחין לחזור לתפלתן. (אבל אם בטוח בעצמו יכול לענות אמן!) ועי"ש שלענין השתיקה לשמוע ברכת כהנים, הוא מילתא דפשיטא, דליכא שום עניין הפסק, ולא מיבעיא לרש"י (ברכות כא, ב) דמי ששומע מפי החזן קדיש או קדושה ישתוק וישמע, א"כ ה"נ בברכת כהנים, אלא אף לר"ת ולר"י החולקין עליו, וסוברין דכיון דשומע כעונה הוא הפסקה, אבל לשמוע ברכת כהנים, דאינו צריך אלא לשמוע, גם הם יודו דליכא הפסקה.

אבל בתשובות והנהגות (הנ"ל) על פי מה שחידש שם שהטעם שחייב להפסיק בתפלתו כדי לשמוע קדיש וקדושה הוא, משום שיש איסור לא לענות קדיש וקדושה כשכולם עונים, א"כ לענין ברכת כהנים בוודאי אסור להפסיק באמצע שמו"ע, שזה שכולם מקבלים ברכה אינו מחייב אותו גם לקבל ברכה כדי שנאמר שאסור לו להמשיך להתפלל, א"כ הדרא לדינא דעוסק במצוה פטור מן המצוה.

מי שעומד בכותל מזרחי

[עוד חידש שם הגרמ"פ זצ"ל דאם הוא עומד בתפלתו אצל כותל מזרח שהוא אחורי הכהנים, הוא רשאי ומחוייב לילך משם ולעמוד בפני הכהנים, דהליכה לצורך הזה נמי אינו הפסק.]

עמידה בפני ת"ת בשעת ק"ש

החיד"א (ברכי יוסף יורה דעה סימן רמד, ב) מביא בשם תשובה כ"י לאחד קדוש, שפסק

שבשעת תפלה אין לקום מפני ת"ח, דאין חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב. ומהקרבות עד עלינו לשבח צורך גבוה הם על דרך האמת. והביא ראיה מיעקב אבינו שהיה קורא את שמע ולא נשק לבנו ליוסף, ומי אמר שהיה בפסוק ראשון דווקא. ואם הלכה רופפת "שב ואל תעשה" עדיף, וכ"ש כי איכא כבוד המקום. ואין ראיה מאברהם אבינו שאמר אל נא תעבור וכו' (בראשית יח, ג), דלא היה מקבל מלכות שמים באותו פרק.

החיד"א חולק עליו, וכתב שאין לסמוך על ראיותיו, דמה שהביא מיעקב אבינו שהיה קורא שמע "ומי אמר שהיה בפסוק ראשון", אין צורך להשיב, דאין אפשר להביא ראיה לדינא מכח "מי אמר", ודילמא דווקא פסוק שמע ישראל היה אומר, והיה מיחד יחוד עליון וקדוש כרוב גודלו, וכבר אמרו בברכות (כא, ב) דהעוסק במעשה מרכבה אף ליהא שמיה רבא אינו פוסק. (וכבר הבאנו דברי הט"ז והגר"א שבאמת למדו שהיה קורא פסוק ראשון) וקצ"ע דאי מיירי בפסוק ראשון הרי אסור אפילו לשאול מפני היראה (כנ"ל), א"כ למה החיד"א צריך להגיע לזה שהיה "מיחד יחודין", הרי בלא"ה אסור להפסיק לשום דבר.

ממשיך החיד"א דמ"ש "ואם הלכה רופפת שב ואל תעשה עדיף", ליתא, דהכי אתמר (ירושלמי פאה פ"ז ה"ה. ועוד) אם הלכה רופפת פוק חזי מאי עמא דבר, והרי המנהג שכולם עומדים בפני ת"ח בבתי כנסיות בשעת פסוקי דזמרא וברכות ק"ש. ומ"ש דאיכא כבוד המקום וכו' להניח כבוד המקום, ואמרו אין חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב, אינו מחוור, דהא נמי לעמוד לפני החכמים מצות עשה היא, וכבוד המקום מתרבה לשמור מצותיו, כי הוא "ציוה ויעמוד" לפני תלמיד חכם. ואמרינן ביומא (סט, א) אהא דתנן חזן הכנסת ונוטל ס"ת וכו', ש"מ חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב, אמר אביי כולהו משום כבוד כהן גדול הוא. ופרש"י מראין שיש שררות הרבה למטה ממנו, אלמא דכי איכא כבוד לרב במה שחולקין כבוד לתלמיד, לית לן בה.

קבלת פני השכינה

ומה שאמר שאין ראיה מאברהם אבינו שאמר אל נא תעבור וכו', "משום דלא היה מקבל מלכות שמים באותו פרק", כ' החיד"א לדחות דבריו, כי אם אברהם שהיה לו גילוי שכינה, עין בעין יראה את כבודו ואת גדלו, ובכל זאת היה מפסיק כדי לקיים מצות השם יתברך, ואמר אל נא תעבור וכו' משום דגדול מצות הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני שכינה, כ"ש אנחנו כשאומרים פסוקי דזמרה מותר לנו להפסיק לכבוד ת"ח.

עוסק במצוה פטור מן המצוה

ממשיך החיד"א שאע"פ שהלכה רווחת היא שהעוסק במצוה פטור מן המצוה, א"כ מה"ט פטור מלעמוד מפני הת"ח, היינו דווקא היכא שא"א לו לקיים שניהם, וראן אפשר לקיים שניהם. וצ"ע שאע"פ שנחלקו בזה הראשונים, ודעת התוס' (סוכה כה, א) שלא אמרינן העוסק במצוה פטור מן המצוה אלא בשאי אפשר לקיים שניהם, דאל"כ וכי מי שיש לו תפילין בראשו יהיה פטור מכל המצוות, אבל הר"ן והאור"ז חולקים עליו וס"ל שאפילו באפשר לקיים שניהם קי"ל שהעוסק במצוה פטור מן המצוה, רק אם אין טרחא כלל עליו לקיים גם המצוה השנייה. והרמ"א הרי פסק להלכה כדברי הר"ן והאור"ז, דיעוין בשו"ע (או"ח לח, ח) וז"ל כותבי תפילין

ומזוזות הם ותגריהם ותגרי תגריהם וכל העוסקים במלאכת שמים, פטורים מהנחת תפילין כל היום, זולת בשעת ק"ש ותפלה. וכתב הרמ"א שאם היו צריכים לעשות מלאכתן בשעת ק"ש ותפלה, אז פטורין מק"ש ותפלה ותפילין, דכל העוסק במצוה פטור ממצוה אחרת אם צריך לטרוח אחר האחרת, אבל אם יכול לעשות שתיהן כאחת בלא טורח, יעשה שתיהן.

עמידה מפני רבו כשעולה לתורה

השבלי הלקט (סי' י"ד) הביא מתשובות רב האי גאון וז"ל, ששאלתם על מי שעומד מפני רבו וכו' ואם בבית הכנסת בצבור יקראו את רבו לקרות בתורה, אינו צריך לעמוד על רגליו כל זמן שהוא עומד, דצריך לאדם שיהא אימת צבור עליו, וכ"ש במקום גדולים וזקנים, וגמרינן להא מילתא ממאי דאמר רב האי גאון דהא דאמרינן (ברכות כז, ב) המתפלל כנגד רבו שאסור, לא אמר אלא ביחיד אבל בצבור אין לו לחלוק כבוד לרבו. הרי לן אומר החיד"א דלא כתב השב"ל אלא שאין לתלמיד לעמוד על עומדו כל זמן שרבו עומד לקרות בתורה מפני כבוד צבור, אבל שפיר עומד מפניו בבית הכנסת לפני הס"ת כשהוא הולך לעלות לקרות בס"ת, אף שהוא בבהכ"נ וס"ת פתוח ואזני כל העם אל ס"ת, ובכל עת שס"ת פתוח עוסקים בכבוד שמים וכבר כתב רבינו יונה (ברכות ד, א בדפי הרי"ף) שגם בין גברא לגברא מקרי שעוסק בכבוד שמים, ומה"ט אסור לדבר אפילו בין גברא לגברא, ולפי התשובה הנ"ל היה אסור לעמוד מפני רבו. וצ"ל שבעל תשובה הנ"ל סובר דרק כשעוסק בתפלה ממש הוא דאסור.

עוד הוכיח החיד"א מהא דתניא (הוריות יג, ב) כשהנשיא נכנס, כל העם עומדים, ואין יושבים עד שאומר להם שבו, כשאב"ד נכנס, עושים לו שורה אחת מכאן ושורה אחת מכאן עד שישב במקומו, כשחכם נכנס, אחד עומד ואחד יושב עד שישב במקומו, והרי קדושת בית המדרש יותר גדולה מבית הכנסת, והיו עוסקים בתורה תמיד, ואפילו לומר אסוותא אין לומר בבית המדרש (ברכות נג, א). והיה השראת שכינה בפרסום בבית המדרש, וכבר כתב הרב אלברגלוני בספר העתים שעמוד אש יורד מן השמים בכלה דאלול ובכלה דאדר, ועם כל זה עמדו מפני הנשיא ואב"ד וחכם, והוא הדין נמי בבהכ"נ. שוב צריך לדחות דתפלה שאני.

וכן מבואר בראב"ן (דף קל"ד ע"ד) שכתב שנהגו לעמוד הבן מפני אביו בבית הכנסת עד שיושב אביו, וה"ה דיעשה לרבו וכו'. עכ"ל. הרי קא פסיק ותני דעומד בבית הכנסת, ומשמע בכל זמן, אפילו בשעת התפלה.

והראיה הגדול מכולם אומר החיד"א, הוא מזה דקי"ל שבאמצע הפרק שואל לפני היראה, אלמא אף באמצע הפרק שואל לשלום רבו, א"כ ה"ה שמותר לקום בפני רבו. ומכאן ג"כ תמה על שהביא ראיה מיעקב אבינו שאסור לכבד רבו, וסבר דהיה קורא שמע אחר פסוק ראשון, והרי לדינא הוא משיב שלום לאדם נכבד אף באמצע פסוק, כמ"ש באו"ח (סי' סו, א), וע"כ הטעם כנ"ל דלשאלו לשלום רבו ולהשיב לאדם נכבד הכל כבוד שמים לקיים מצוותיו יתברך לכבד רבו ואנשים הראויים לכבוד, ומשום הכי הותר להפסיק בדברי שלום.